

Carl Sundblad

Fridens häroid. Fredssånger. Första häftet

Sorunda. Carl Sundblads förlag. 1892.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Uppsala universitetsbibliotek.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga begränsningar. Vid användning ber vi att du hänvisar till Uppsala universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/SundbladC/titlar/FridensHäroid/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb10383145-faksimil>

FRIDENS HÄROLD

FREDS-SÅNGER

AF

CARL SUNDBLAD och J. M. OMBERG

FÖRSTA HÄFTET

Pris: 50 öre

FRIDENS HÄROLD

FREDSSÅNGER

AF

CARL SUNDBLAD och J. M. OMBERG

FÖRSTA HÄFTET

SORUNDA
Carl Sundblads förlag

Köping, Bäragslagsbladets tryckeri, 1892.

N:r 1.

Frid på jorden!

Melodi: »Allena Gud i himmelrik».

I höjden ära vare Gud
och frid på vida jorden!
Åt men'skorna en vilja god!
Hör höga himlaorden
till jordens barn från fridens Gud!
Nu krigsbasuners hemska ljud
och härars mordskri tystne!

Ja, tystne krigsbasuners ljud!
Ej broder mörde broder!
Smid svärd till liar, spjut till plog,
och krigets ärestoder
må nedslås, störtas, bli till grus!
Vår jord, vår faders sköna hus
en fridens boning blifve!

Ty född är nu det gudabarn,
som men'skoson ock kallas.
Hans himlaborna kärleks-lag,
hans ljus skall blifva allas.
Han fridens furste heta skall.
Inför hans tron, hans fotapall
besegrad ondskan faller.

Så ljöd en dunkel, stilla natt
 ett himlabudskaps maning
 till fromme herden, der han satt,
 betagen utaf aning
 om framtids ljusa, sälla dar,
 då hvarje barn af ljusets far
 har ljusets barn ock blifvit.

Två tusen år ha sedan gått
 till ända uti tiden,
 och likväl är ej slutad än
 den långa mördarstriden
 på lif och död bland jordens folk.
 Än stöter broderhanden dolk
 i misskänd broders hjerta.

Barmhertigheten tröslös står
 och gråter invid grafven,
 der unge män i lifvets vår
 af blodig dödens glafven
 nedfäldes hopvis om hvarann,
 der krigets afgrundsflamma brann
 och broder dräpte broder.

Den energi, den arbetskraft
 en allvis Gud förlänat;
 den rika jordens must och saft,
 som skulle men'skan tjänat
 till glädje, sällhet, öfverflöd,
 förtärs af krigets afgrundsglöd
 och rustningar för striden.

Ty krigets drake, aldrig mätt,
 städs nya offer kräfver,
 och än som förr på tusen sätt
 han folkens lycka kväfver.
 Han suger deras hjertblod ut.

I väpningstäflan, som till slut
uppslukar allt och alla.

O, kristna mensklighet, stå opp,
begjorda dina länder
till kamp mot krigets afgrundstropp!
Ack, rentvå dina händer,
som du besudlat har med blod
på »ärans fält», der striden stod
och Kain drap sin broder.

Du aldrig lydt Guds kärlekslag,
blott »Herre, Herre» ropat,
du skrymtarhop, som dag från dag
blott nya skulder hopat.
Du rågat dina synders mått,
då du till krigets råa brott
utbad dig himlens bistånd.

Ja, fall i stoftet full af blygd,
begråt hvad du har brutit.
Du räknat brodermord som dygd
och öfver brotten skrutit.
Bekänn för Gud, vår släktes far,
att den, i hvem du stungit, var
hans barn, din egen broder!

O, Herre Gud, i himmelrik
från krigen oss bevara!
Gör hela menskligheten lik
en enig syskonskara.
Låt snart på hela jorden vid
en evigt ostörd syskonfrid
förena jordens söner!

Carl Sundblad.

N:r 2.

Höjen fanan.

Melodi: »Upp kamrater» etc.

Vänner följ, följ alla!
 Mot vårt mål det går.
 När oss höga plikter kalla,
 ingen svika får.

Kör: Höjen fanan, fredens fana!
 Låt den vecklas opp!
 Verlden skall den se och glädjas
 och få mod och hopp.

Skynden vänner, åren glida
 oss förbi med fart;
 folken sucka tungt och qvida:
 hvad du gör, gör snart!

Kör: Höjen fanan etc.

Ingen tvekan, kärlek bjuder
 alla med att gå;
 högt och klart hans maning ljuder
 till oss alla så:

Kör: Höjen fanan etc.

Samlens gamla, samlens unga
 mot vårt mål framåt!
 Fulle utaf hopp vi sjunga,
 på vår ljusa stråt.

Kör: Höjen fanan, fredens fana!
 Låt den vecklas opp!
 Verlden skall den se och glädjas
 och få mod och hopp.

J. M. Omberg.

N:r 3.

Strid för sanningen.

Melodi: »Strid för sanningen.»

Upp, du fredens vän!
 Strid för sanningen!
 Samloms kvinnor, män
 i täta led!
 Gån frimodigt fram
 alla som en man!
 Uti Kristi namn
 bryt våldet ned!

Kör: Upp att delta i den ädla striden
 emot kriget och dess barbari!
 Viss om seger hvar och en kan vara;
 krigets drake måste krossad bli.

Modigt drag åstad,
 gör Guds vilja glad,
 gör som Jesus bad:
 Stifta frid!
 Knyt så fridens band
 rundt kring alla land!
 Verka! Nu är just en läglig tid!

Kör: Upp att delta i den ädla striden
 emot kriget och dess barbari!
 Viss om seger hvar och en kan vara.
 Folken skola en gång vänner bli.

Otto Hesselbom.

N:r 4.

Framåt!

Melod: »Ö, hur saligt att få vandra».

Fredens vänner! Må vi vandra
modigt framåt, hand i hand;
kämpa, tills vi vunnit seger
åt vår sak i alla land!

Kör: Fridens toner mäktigt brusa,
starkare blir deras flod;
Fredens hvita fana höjes.
Ned med vapnen på vår jord!

Ingen fredsvän fälle modet!
Snart är stridens dag förbi.
Folken vakna till besinning,
skönja hvem de stungit i.

Kör: Fridens toner etc.

Ingen tvekan! kärlek bjuder
alla med till verket gå;
kunna vi ej storverk göra,
något likväl vi förmå.

Kör: Fridens toner etc.

Män och kvinnor, kommen med oss;
hjälp oss uti vår strid,
tills ej mer en blodig drabbning
nån'sin störer jordens frid!

Kör: Fridens toner mäktigt brusa,
starkare blir deras flod.
Fredens hvita fana höjes.
Ned med vapnen på vår jord!

Carl Sundblad.

N:r 5.

Det dagas.

Melodi: »Du gamla, du friska» etc.

I verlden den vida det pågår en strid,
 en strid mellan mörkret och ljuset.
 Ty mörkret har herskat se'n urminnes tid
 och fångslat men'skoanden här i gruset.

Men dag börjar glänsa vid himmelens bryn,
 och skuggorna de måste gifva vika.
 Och nattugglor flykta för strålarne ur skyn
 och gastarna och trollena tillika.

Se slaktningens spöke, besöladt med blod,
 som städse förvildat vårt slägte,
 der slagfältets drabbning så mördande stod
 och hatet och mordlusten väckte —

det står nu belyst af en gryende sol
 och blygs inför strålände dagen;
 och människoverlden från pol och till pol
 hon ser, hur hon blifvit bedragen.

Ja, vakna då ändtligt du människobarn,
 stig upp från ditt nattliga läger!
 Beslutsamt slit sönder din fångenskaps garn
 och visa att kristendom du äger!

Nog länge du varit en hednisk barbar,
 som mördat och plundrat sin like.
 Men var icke längre, hvad fordom du var,
 Gif rum, ack gif rum, för Guds rike!

Carl Sundblad.

N:r 6.

Olika fosterland.

Melodi: »Vårt land» etc.

De gamle »hjältars» fosterland,
 som låg så käckt i nord,
 det sträckte sig en hel tvär hand
 utefter insjöns mörka strand
 och troddes vara, med ett ord,
 den bästa fläck på jord.

För denna landbit skulle »vi»
 ju jämt och ständigt slåss.
 Ett enda år gick ej förbi,
 då fäjd man icke låg uti
 mot »fiender», som kunde fås
 att kämpa emot oss.

Ty »fiender» man fordom fann
 uti hvarenda vrå.
 I hvarje öga hatet brann
 och vilddjursblod i kroppen rann.
 Och »vi», vi skola nu ändå —
 i »fädrens» fotspår gå.

Här striddes uti fordom tid
 med klubba spjut och svärd
 en gagnlös, rå, barbarisk strid,
 och blodet strömmade dervid,
 och nöden satt vid stugans härd.
 Hvad var den striden värd?

Hvem mätte väl de tusen qual,
 som kriget med sig drog,
 då plundrare alltjemt bestal
 hvarenda slätt och fruktbar dal,

och härar trampade och slog,
båd' åkerteg och plog!

Men se, en fredsväns fosterland
— ett fordom okänt ord —
det sträcker sig från strand till strand
och famnar med oändligt band
i öster, vester, syd och nord
hvertenda land på jord.

Det är ej fattigt, kan ej bli,
hvar rikedom fins här.
Hvem far väl detta land förbi?
Hvarenda men'ska ryms deri.
Med sina fastland, haf och skär
ett guldland just det är.

Här finnes godt om strömmars brus
och bäckars muntra språng
och stora skogars dystra sus
och stjärnenatt och sommarljus,
som skalder uti tal och sång
besjungit mången gång.

Och hvart du ser, är detta land.
O, se huru stort det är!
Hvar helst du sträcker ut din hand
och visar gladt på sjö och strand,
så kan du säga: landet der —
vårt fosterland det är.

Och utanför det fosterland,
der jordens gräns är bygd,
ej finnes en fiendtlig strand,
som hotar oss det minsta grand.
Vi lefva trygga under skygd
af lagar, rätt och dygd.

Carl Sundblad.

N:r 7.

Ned med vapnen!

Melodi: »O, yngling» etc.

O, mensklighet, som berusad gått
i tusental af år,
i vanvett hopat brott på brott,
så långt som minnet når.
Förbannelse du rikt sätt ut
kring jordens alla land
och fört vår odling nu till slut
intill förderfvets rand.

O, kristenhet, som förvildad var
i seklers långa natt;
du i krigets råa bragder har
din usla ära satt.
Ett vilddjur lik du frässade
i strömmar utaf blod,
när hatets lågor blossade,
och krigets slagtning stod.

O, yngling, har du hjerta än
att trampa fädrens fjät?
Männ' fosterlandet gagnas bäst
med blodig död för det?
Är utländsk nästa ej din bror?
Är brodermord ej brott?
Männ' jorden, den du uppå bor,
ej rymmer alla godt?

Så lägg nu vapnen ändtligt ned!
Ej bröder böra slåss.
Som vi mot nästan göra här.
vår nästa gör mot oss.

När folken knyta vänskapsband,
 försonade i frid,
 då ingår öfver jordens land
 en ny lycksalig tid.

Carl Sundblad.

N:r 8.

Svarta skuggor.

Melodi: »Stilla skuggor».

Svarta skuggor breda sig i kvällen,
 solen släckes i haf af blod;
 rysligt brinna trefna men'skotjällen,
 der den mördande striden stod.
 Satan ler i skymningstimma. —
 Utbred dig du nattens dimma
 och låt himlen icke få förnimma
 våldets dåd på blodad jord!

Nyss låg nejden lugn och fridfullt stilla
 under himmelens hvalf utbredd.
 Lärkan hördes glad i luften drilla —
 ingen mördare här var sedd;
 men de kommo; krigets makter,
 hit från alla håll och trakter
 öppnade de mörka afgrundsschakter
 utaf fasansfulla brott.

Se, de mördade i stora hopar!
 Skåda deras hemskt förvridna drag!
 Hör, den spåde efter modern ropar,
 hon som dog för skändarn's råa slag.
 Skåda der bland svarta bränder
 liken med förbrända händer!
 Hvert du dina häpna ögon vänder
 endast död och ryslighet.

Säg, hvem öfvade de mörka dåden?
 Hvem har dränkt en fridfull näjd i blod?
 Kristna folk, som tala högt om nåden,
 om barmhertighet och vilja god,
 hafva fyllt den sköna jorden
 med de hemska brödramorden.
 Kristenheten är i sanning vorden
 satans mörkaste boning lik.

Hölj ditt anlet', bada dig i tårar,
 kristenhet för de tusen brott!
 Du är värre än de värsta dårar,
 som ej ljus i förståndet fått.
 Hören folk från norr till söder,
 mördnen ej edra kristne bröder!
 Krigets rustning oss ju rent föröder,
 äfven då vi hafva fred.

Carl Sundblad.

N:r 9.

Ur-patrioterna.

Det fins en gammal kämpehär
 — som Gud och hvar man känner —
 uti hvars bröst, så stort det är
 en väldig låga bränner;
 och denna eld är hatets glöd
 mot Norrmän och mot Ryssar,
 och krigets drake, blodigt röd,
 invid sitt bröst den vyssjar.

Och denna käcka kämpatropp,
 vill städse oss regera;
 för nya krig oss fostra opp
 i brodershat med mera.

Det är så skönt, det är så stort,
de ropa allesamman,
att vara krigisk patriot
i vapengny och gamman.

Vi skola slåss för hem och land,
för kungen, »Herrens smorde»,
och sätta »oväns» hus i brand,
som våra fäder gjorde.
På »ärens fält» vi skola stå
och skjuta »ovän» neder.
Ja, »fienden» till marken slå,
ty det är Svenskars heder!

Så skryta de med stolta ord
och tro sig mäktiga store;
de skräfla högt om »fädrens» mod
och önska att vi vore —
tillbaka i den hjälte-tid,
då mandråp var en ära,
och slagsmål, våld och blodig strid
var Sverges söners lära.

Men hören vänner, månne ej
hvar men'ska är vår broder?
Ha vi ej alla samme far
och samma hulda moder?
Den jord, vi alla gå uppå,
månn' den ej rymmer alla?
O, hvarför hata, bröder slå,
då vi oss *kristne* kalla?

Jag tror vi lägga vapnen ned
och sträcka brodershanden
åt alla folk och — Ryssen med,
som bo i brödralanden.
Om »fädren» lefde uti strid

och slagtrade hvarandra —
 hvad mer? nu är ju ljusets tid.
 Må vi i ljuset vandra!

Stå upp du kristna mensklighet
 bryt sönder nötta svärden!
 Ja, bort med krigets uselhet
 i hela vida världen!
 Se till, att du för dårskaps flod
 en gång kan dammar sätta!
 Och händren rena ifrån blod
 du ändtligen må tvätta!

Carl Sundblad.

N:r 10.

Till det kristna Europa.

Melodi: »Hvi längtar du åter».

Hvi rustar du ständigt för blodiga krig?
 Ack, hvarföre mördar du bröder?
 Säg, hvarföre väpna allt värre de sig
 de kristne i norr och i söder?
 Den kristna moralen förtrampar du käckt,
 din krigiska blodtörst är ännu ej släckt
 i seklernas tallösa strider.

Du liknar ju ännu en forntids barbar,
 som plundrar och mördar sin like.
 Du är föga bättre än hedningen var
 i vildarnes nattsvarta rike.
 Ännu står du rustad med vapen i hand,
 och utbreder skräck öfver haf, öfver land,
 der blodiga mordvapnen blänka.

Lägg bort dina vapen och lär dig att se
 i grannfolken men'skor och bröder!
 Bryt sönder ditt svärd och till himmelen be
 för syskon i öster och söder.
 Räck trofasta händer mot grannfolken ut!
 Låt mordiska våldsbragder snart vara slut!
 Försoning och frid uppå jorden!

Carl Sundblad.

Nr 11.

Lita ej på vapnen!

Melodi: »Vår Gud är oss en väldig borg.»

Låt lag och rätt bli folkens borg
 och deras skyddsvärn trygga.
 På krigsmakt med dess nöd och sorg
 vårt hopp vi ej må bygga.

Kör: Kriget, denna hedna-sed,
 måste läggas ned.
 Om än så käckt vi slåss,
 ej våldet hjälper oss
 mot stora öfvermakten.

Vår krigsmakt oss ej hjälpa kan,
 vi vorde snart förströdda;
 om kriget vägen till oss fann,
 vi blefve rent förödda.

Kör: Kriget denna hedna-sed, etc.

Ja, skulle än ett under ske
 och segren vi behålla,
 tänk likväl hvilken nöd och ve
 ett krig oss skulle vålla!

Kör: Kriget, denna hedna-sed,
 måste läggas ned.

Om än så käckt vi slåss,
ej våldet skyddar oss
mot krigets hemska fador.

Vi digna alla redan ned
inunder vapnens börda.
Inunder tungt beväpnad fred
ej folken välstånd skörda.

Kör: Kriget, denna hednased,
måste läggas ned.
Krigsbördorna till slut
vår lifskraft tömmer ut,
fast fred i landet råder.

Carl Sundblad.

N:r 12.

Morgongryningen.

Melodi: »Ren' bådar morgonstjärnan.»

Se dagens stjärna bådar,
att natten nått sitt slut,
och ut i vida världen
en härold tågar ut,
som äntligen förkunnar
för jordens skilda folk,
att fridens morgon bräcker.
Hell dig, du fridens tolk!

De vilseförda folken
i tusental af år
ha hatat egna bröder
och gifvit djupa sår
beständigt åt hvarandra
i rysligt raseri,
och lefvat uti mörker
och hedniskt barbari.

Men nattens välde viker
 alltmer för dagens ljus,
 och solens strålar tränga
 med makt till jordens grus.
 Nu jordens söner blygas
 för vildars hjältemod,
 ja, blygas för den ära,
 som fläckad är med blod.

Det grymma krigets rustning
 med vapengny och skri —
 hur kan en upplyst kristen
 se ära deruti?

Nej, ned med våldets vapen!
 Ej bröder böra slåss.
 Se, himlafaderns öga
 nedblickar öfver oss!

Ja, ned med våldets vapen!
 Kanonens afgrundsdån
 må tystna uppå jorden.
 Upplyste men'skoson,
 bryt sönder nötta svärden,
 af spjuten liar smid!
 Och visa hela världen,
 att nu är ljusets tid!

Carl Sundblad.

N:r 13.

Fästsång.

Melodi: »Hell dig, du höga nord.»

Här i vår höga nord,
 ja, på vår hela jord
     fridsamhet
     vänlighet
 bland bröder städse råde!

Lefve en vänskap sann!
 Lefve hvar folkets man,
     som städs gör,
     hvad han bör
 mot hvarje ringa broder!

Lefve hvar ädel vän,
 kvinnor såväl som män,
     hvilkas håg
     aldrig låg
 i sjelfviskheten fången!

Ned med allt gammalt agg,
 stingande törnens tagg!
     Avoghet,
     oginhet
 bland oss ej må förspörjas.

Bort härifrån med hast
 hvar gammal ingrodd last:
     dryckenskap,
     fiendskap
 ej mer oss hälle fångne.

Vidt ifrån pol till pol
 lyse Guds kunskaps sol!
     Mörkret flyr,
     dagen gryr
 vid strålarne af ljuset.
     Carl Sundblad.

N:r 14.

Upp du fredens vän!

Melodí: »Strid för sanningen.»

Upp du fredens vän!
 Strid för sanningen!

Menskokärleken
 manar dig
 modigt fram att gå
 för att nederslå
 krigets drake, som än reser sig!

Kör: Uppstån bröder, samlens kring vår fana!
 Stridens lösen gifven åt hvarann!
 Kämpen modigt, tills vi vunnit seger!
 Gud allsväldig för ju sjelf oss an.

Modigt kämpa vi
 emot barbari.
 Våld och tyrrani —
 ned med det!
 Kristne kunna ej
 mörda bröder, nej,
 kunna icke »trampa fädrens fjät».

Kör: Uppstån bröder, etc.

Furstars nyckfullhet,
 list och hjärtlöshet
 i all evighet
 icke må
 jämt bedåra oss,
 tvinga folk att slåss
 och att ut till krigets slagtbänk gå.

Kör: Uppstån bröder, etc.

Carl Sundblad.

N:r 15.

Framtiden.

Melodi: »Vintern rasat ut».

Kriget rasat slut på jordens höjder,
 broderhatet tynar bort och dör;
 krigarhorders råa segerfröjder

näjdens stilla frid ej mera stör.
 Krigets vilda stormar aldrig ryta
 hvarken uti söder eller nord;
 broderskap och kärlek sammanknyta
 alla folk och släkten på vår vida jord.

Väldets vapen ändtligt nederfalla,
 stridens åskor dundra icke mer.
 Fridens sol mot men'skobarnen alla
 städse vänligt öfver jorden ler.
 Hvert du än i världen ögat vänder
 sköna taflor för din blick sig te
 allestädes mötas brodershänder;
 öfverallt sig breder Guds välsignelse.

Carl Sundblad.

N:r 16.

I kristne stater!

I kristne stater, hvars vigda prester
 i hvälfda tempel så högstämdt sjunga
 om »Gud i höjden» och frid på jorden
 och helgad vilja åt men'skobarnen,
 som andaktsfulla sig nederböja
 med blottadt hufvud för heligt altar.

Hur är bland eder? Stå fridens englar
 med fridsbasunen i sina händer
 att ändtligt aflåsa brodermorden;
 som gräsligt öfvats i syskonkretsen,
 på tusen slagfält, der kristne bröder
 likt grymma vilddjur hvarandra klöste?

I kristne stater, som skrytsamt prålen
 med gyllne kors uppå höga kyrktorn, —
 har hvarje slamrande vapenrustning

och hvarje mantel med hjertblod fläckad
re'n blifvit offrad åt eldens lågor,
som tecknadt står uti helga skriften?

Jo, skönligt hafven I infört freden,
om hvilken ofta I vackert *talen!*
Med mörka blodfläckar han I sölat
den jord, vi fått af en huldrik fader
att flitigt bruka och väl bevara
som fridsäligt Eden åt ädla gudsbarn.

Ja, skönligt hafven I infört freden —
med bajonetter och mitralljöser,
med Krupps kanoner och lömsk torpedo,
de afgrundsredskapen ifrån satan,
på hvilka offras vår framtids välfärd
såväl som nutidens frid och välstånd.

I firen julhögtid, tänden ljusen
med helig andakt i sköna tempel
till vördsamt minne af fridens furste,
och — bedjen samtidigt Gud »bevara
och stärka krigsmakten» här i verden,
att den må uppfylla land och vatten
och visa himlen vår råa mordlust.

I kristne stater, så visligt styrda
af krönta hufvuden, »Herrans smorde»,
som vid hvart möte så högst förtroligt
hvarandra kyssa och stjärnor skänka,
hvarföre misstron I så hvarandra,
att ökad rustning I jämt behöfven?

I kristne stater, ack, hejden loppet
på olycksbringande väpningsstråten!
I rusen brådstörtadt i förderfvet

och ammen själfva upp anarkien.
 Det svärd, I smidt mot en utländsk broder,
 skall genomborra ert eget hjerta.

Carl Sundblad.

N:r 17.

Bön.

Melodi: Sv. ps. 136.

Herre, du som verldar leder
 med din allmakts starka hand!
 Du, som lif åt allt bereder
 och som tänder stjärnans brand.
 Du skall ej försmå, o Gud,
 våra sångers enkla ljud,
 när på toners lätta vingar
 bönen upp till dig sig svingar.

Folken irrande ses famla,
 ty i mörker än de gå.
 Kring ditt ord de väl sig samla,
 men dess mening ej förstå.
 Kärlekens och fridens ord
 aktas icke på vår jord.
 Bröder väpna sig mot bröder
 och din mensklighet förblöder.

Herre, gif oss kraft att mana
 folken in på fridens stig,
 att de ändtligt på sin bana
 sökande må finna dig!
 Du, blott du kan framgång ge;
 gif oss rik välsignelse!
 Då skall krigets storm och morden
 lemna rum för *frid på jorden.*

J. M. Omberg.

Nr 18.

Samlingssång.

Melodi: Sv. ps. 328.

Här med glädje samlas vi
 för att höra, för att lära.
 Kunskap skall vår vinning bli
 till vår lycka och vår ära.
 Här i brödrakretsen flammnar
 fridens sol, som kärlek ammar.

Fast och godt är vårt förbund,
 helig är den eld, som brinner
 i vårt hjerta denna stund.
 Köld och natt den öfvervinner.
 Här det är oss godt att vara,
 fastän ringa är vår skara.

Snart en häpen verld skall se
 hur den växer fredens skara.
 Krigets blodförbannelse
 kan ej längre få fortfara.
 Hur det än sitt gissel vrider,
 måste det dock bort omsider.

Låt oss manligt fasta stå!
 Låt oss ädla tankar byta!
 Låt oss städse framåt gå
 och all fördom genombryta!
 Hvilket motstånd än vi röna,
 segren skall vår sträfvan kröna.

J. M. Omberg.

N:r 19.

Seger.

Melodi: »Då mitt hjerta var kallt».

Uti ljusnande natt
 kan jag skönja så gladt
 att rätt snart det skall komma en tid,
 då en stridande värld
 lägger bort sina svärd
 för att vandra i kärlek och frid.
 Då ej våld eller hat
 bringar stat emot stat
 för att mötas i slagtingens brus.
 O, vårt släkte skall då
 på sin bana framgå
 i ett högre och klarare ljus.

Ljud frimodigt min sång
 så blir tiden ej lång,
 tills den dag, då jag ändtligt får se
 hur den tro, som jag bär,
 och det hopp, som jag när
 härlig framgång och seger mig ge.
 Då ej våld eller hat, etc.

J. M. O. & C. S.

N:r 20.

Ljufliga fred!

Melodi: »Härliga land!»

Ljufliga fred!
 Gjut dina häfvor kring världen!
 Häjda de blodiga svärd,
 Ljufliga fred!

Snarligt bryt ned
gränser och skrankor som skilja
folken emot deras vilja,
Ljufliga fred!

Ljufliga fred!
Slut oss på lefnadens bana
tätt omkring kärlekens fana,
Ljufliga fred!

J. M. Omberg.

Nr 21.

Fredsmarseillaisen.

Melodi: Marseillaisen.

Upp mensklighetens sanna vänner!
Hör, folkens nödrop kallar er!
Förtrycket snart ej gränser känner
och våldet ingen tvekan mer.
För kulor, svärd och bajonetter,
som glänsa uti hvarje hand,
förtvina jordens folk och land
och blodas böljor, fält och slätter!

Kör: Välan! Så må vi då
mot våldet gå till strid,
att jordens krig försvinna må,
och folken vinna frid!

Och dessa ärelystnan's slafvar,
som kasta oss i dödens famn
och genom massmord, lik och grafvar
förskaffa sig ett »fräjdadt» namn
de måste falla, falla, falla
och deras lögn förgås med dem,

att fröjd må bli i hvarje hem
och lifvets sällhet glädja alla,
Kör: Välan. Så må vi då, etc.

Hvad är vår jord? Ett hem för dårar,
så länge våldet spiran för.

Det fasar ej för sorg och tårar
men jordens fält med lik beströr.
Det väpnar folken — dessa bröder,
som skulle vandra hand i hand.
Det tänder denna afgrundsbrand,
som hemskt i deras ögon glöder.
Kör: Välan! Så må vi då, etc.

O, ve! att kriget än kan blända
en tanklös folkhop ganska lätt!
Det kastar lagar öfver ända
och proklamerar våld som rätt.
O, höjd af vanvett! Dessa hopar,
som jämt till mord beredda stå,
när de till brott och plundring gå,
till Gud om nåd och bistånd ropa.
Kör: Välan! Så må vi då, etc.

Se, huru hatets lågor flamma
ännu kring jordens vida rund!
Se huru *kristna* ömt den amma
till evig skam i denna stund
Upp, ädle! Tusen röster mana
oss nu att släcka denna brand.
Hvem tvekar taga i sin hand
med frimod fredens höjda fana.

Kör: Välan! Så må vi då
mot våldet gå till strid,
att jordens krig försvinna må
och folken vinna frid!

J. M. Omberg.

N:r 22.

Vak upp!

Melodi: »Mitt lif är en väg».

Du menniskovän
 vak upp för att se,
 hur dårskapen än
 utbreder sitt ve
 på jordytans rund
 bland människors barn
 och snärja hvar stund
 dem i sina garn.

Vak upp för att gå
 mot ondskan till strid,
 att jorden må få
 en utlofvad frid,
 att stormarnes brus
 må lägga sig ner
 och drabbningars rus
 ej dåra oss mer!

Carl Sundblad.

N:r 23.

Vid en fredsväns graf.

Melodi: Sv. ps. 562.

Ack, säll är du, som glad och fri
 fick höja dig ur gruset
 till hem för evig harmoni
 det stora fadershuset.
 För friden stridde du,
 och frid du vunnit nu.
 Din ande segersäll och fri
 skall himlens sanningsvittne bli.

Ditt ädla hjerta, hvilket slog
 så varmt för alla bröder
 har hvila fått och kämpat nog,
 det mera icke blöder.
 Af smärtå öfver nöd
 och split och hat och död,
 som men'skan öfver jorden drog,
 hur ömt ditt ädla hjärta slog!

Ditt minne blifva skall oss kärt
 och följa oss i striden.
 Din bild, som vi oss älska lärt,
 ej blekas skall af tiden.
 Ditt hjertevarma nit,
 din tro, din ädla flit,
 den kraft du känt, det hopp du närt
 må detta allt bli oss beskärtdt!

O, dyra vän! Din vunna frid
 kan ingen, ingen störa,
 och larmet utaf jordens strid
 ej hinner mer ditt öra.
 Din lefnads mål du nått,
 och en belöning fått,
 som ingen makt och ingen tid
 kan rövva bort. — O, sof i frid!

J. M. Omberg.

N:r 24.

Fredssång.

Melodi: »Bort plog och spade ur min hand.»
 Krigssång af *F. M. Franxén.*

Bort svärd och bössa ur min hand,
 kom slägga, bok och plog!

Med dem jag gagna vill mitt land.
Är det ej ära nog?

Jag vill ej gjuta bröders blod,
ty det är synd och skam.
Jag håller mig för stolt och god
som bödel träda fram.

I ryss och fransman och spanjor
— ja, hvad han heta må —
jag har en vän, en älskad bror,
ty Kristus säger så.

I dalen vid den lilla sjön
mitt hem, min borg jag har;
der lefver jag och ber min bön
för maka, barn och far.

I andra land, mång' tusen hem
man likaled's kan se.
Jag vill ej gå att plundra dem
och sprida sorg och ve.

Jag känner att jag ej kan gå
till dylikt värf med Gud,
ty hur det är, ett brott ändå
det är emot hans bud.

»Du skall ej dräpa!» har han sagt.
Jag håller mig dervid.
Och då kan ingen mensklig makt
mig locka ut i strid.

Men ljus och rätt jag sträfvar för,
och för mitt fosterland
jag, om det gäller, äfven dör,
men *ej* med svärd i hand.

Nr 25.

Framtidsblickar.

Melodi: »Upp genom luften, bort öfver hafven.»

Hoppet oss säger: seger skall vinnas.
Människan slutligen, lycklig och fri,
endast som blodiga drömmar skali minnas
strider och villor hon vandrat uti.

Gladt under flyende
dagar med hopp
se vi till gryende
framtiden opp,

då hon kan skåda från soliga höjder
ned uppå fädernas blodiga stråt,
fattig på lycka och frihet och fröjder,
rik blott på oro, elände och gråt.

Drömmande öster, sorlande väster,
leende söder och allvarlig nord
skola besöka hvarandra som gäster
sittande fridsällt vid dignande bord.

Snillet det härliga
bistånd ej ger
till de förfärliga
blodbaden mer;

endast för människors lycka det tänder
lika för alla sitt lysande bloss.

Ymnig välsignelse världen det sänder,
spridande fröjder, som nekades oss.

J. M. Omberg.

Nr 26.

Till en tvekande.

Svara på en liten fråga!
Kan du intet, intet våga:

ej ett steg, ett ord, en skärf
för ett stort och ädelt värf?

Har du icke guld att gifva,
kan du ändå nyttig blifva.
Endast den är svag och arm,
som ej hjerta har i barm.

Tro ej, att du är för ringa
till att något bistånd bringa.
Liten tufva — mull och sand
stjälper också lass ibland.

Tror du dig ej styrka ega
till att följa, vill jag säga:
ingen väg är lång och svår,
om man den med glädje går.

Om från dig jag dock får höra:
»O, hvad kan jag arme göra?»
vill jag gifva dig besked:
du kan *bedja* för oss. — *Bed!*

J. M. Omberg.

N:r 27.

Julsång.

Melodi: Sv. Ps. 55.

Var hälsad, sköna morgonstund,
som öfver jordens vida rund
ett himlabudskap sände!
Ur mörker, hvori verlden sam,
bröt ljuset omotståndligt fram
och himmelsk kärlek tände,

Många,
 långa
 sekels längtan
 hopp och trängtan
 så belönas
 och med härlig seger krönas.

Omhvärfd af stormar, natt och brus
 se, krubban strålar uti ljus,
 där fridens furste hvilår.
 Och ljudet utaf änglars sång,
 som höres efter natt så lång,
 kring jord och himmel ilar.

Hören,
 hören
 jordens söner!
 Edra böner
 hörda blifvit:
 frälsning Gud åt verlden gifvit.

Uti det ljus, som han har tändt
 och med det hopp, som Han oss sändt,
 skall sälla målet hinnas.
 Ja, onskans makt skall brytas ned
 och för en lagligt tryggad fred
 hvart folkslag slutligt vinnas.

Verlden
 svärden
 snart skall gömma,
 krig fördöma;
 frid på jorden
 ändtligt verklighet är vorden.

J. M. Omberg.

N:r 28.

Krigssång för fredsvänner.

(Öfvers. från danskan.)

Melodi: »Vid vintertid.»

De gamle kungakrigens tid
 den skall nu sent omsider ändas.
 Vi rusta till en bättre strid;
 nu folkens vapen skola vändas
 mot fienden till hvarje land:
 militarismens trældomsband —
 en strid, der de gå hand i hand,
 som fordom hatade hvarandra.

Till kamp mot folkets slöa sinn',
 som än till slagtt sig låter leda;
 mot ulfvar, som i fåraskinn
 förstå sig dölja och förkläda;
 till kamp mot deras frasers här,
 som mördar fräckt med giftigt svärd,
 då den bland folken lögnen lär
 och verdens rättsbegrepp förvirrar.

Det var en grym och blodig Baal
 den gud, som fädren gåfvo dyrkan.
 Han fråssade af verdens kval
 och eggade den råa styrkan.
 Men i sitt blod han drunknar snart;
 vid roten yxan går med fart,
 och många tecken båda klart
 en bättre gud, som snart skall födas.

Och denne gud bär namnet *Fred*.
 Om brödrakärlek skall han tala
 och väcka tanken ur sin dvala

och värma den med kärleksglöd.
 Och han skall bli vårt värn och stöd
 i kamp mot hat och krig och nöd
 som fylla jordens land med jämmer.

Vår bön till honom vända vi:
 O, komme snart till oss hans rike!
 Och krigets vilda afgrundsskri
 för evigt fjärran från oss vike!
 O, Herre låt din vilja ske,
 att snart det sista krig vi se,
 som vänder menskohatets ve
 till broderskap bland jordens söner!

N:r 29.

Bär högt, bär högt din fana!

Melodi: »Kung Karl, den unge hjelte.»

Bär högt, bär högt din fana!
 Din sak är god och sann.
 Dig ädla andar mana
 att kämpa som en man.
 För fredens höga lära
 du modigt kämpa må,
 och fanan, du skall bära,
 står: »Frid på jorden»! på.

Gå ut och så ditt säde
 i hjärtan vida kring!
 De ligga än i träde
 och bära ingenting.
 De äro ännu hårda
 och kalla såsom snö.
 Men gladt din odling vårda,
 så skall din sådd ej dö.

En evig fred i världen
 är sädet du skall så,
 att kulorna och svärden
 en gång försvinna må
 och fridens ängel vinna
 en fristad på vår jord
 och alla hjertan brinna
 af vördnad för Guds ord.

Predika fredens lära
 med eld och tordöns ljud!
 Lär folken ödmjukt ära
 sin faders kärleksbud,
 som bjuder dem att vandra
 som bröder hand i hand
 och älska varmt hvarandra
 och knyta fridens band.

Försmäddad blir din fana
 törhända mången gång,
 men vik ej från din bana,
 om än den syns dig lång.
 Det goda frö du sprider
 i kärlek, hopp och tro
 skall ock, hvad tiden lider,
 till fröjd och lycka gro.

J. M. Omberg.

Döm sjelf!

Obesvarade frågor

alla Europeer och särskildt det Svenska folket tillegnade
af

AMICUS VERITATIS.

---

1. Om det är ett obestriddigt faktum, att de europeiska folken på få undantag när, varit föremål för den kristna religionens inflytande och stått under det kristna presterskapets omedelbara ledning i mer än tusen år, hvaraf kommer det sig då, att dessa folk icke kommit längre i mänsklig hyfsning och kristlig grannsämja än att de i närvarande tid, mer än någonsin tillföre, finna sig nödsakade att såsom de argaste fiender väpna sig mot — *hvarandra?*

Är det därför, att presterna aldrig predikat mot kriget, utan i dess ställe endast anropat Gud, att han måtte — *stärka* och *bevara* krigsmakten till lands och vatten?

2. Hvad kan vara orsaken till att nästan alla vårt lands prester äro afgjorda motståndare till de mellanfolkliga fredssträfvandena, men ifriga främjare af ökade krigsrustningar?

Står detta beklagliga missförhållande i något samband med kungl. m:ts rätt att tillsätta kyrkoherdar i alla de fetaste pastoraten?

3. Skulle icke upplysta, kristna folk kunna undvara krigsmakt *gent emot hvarandra*? Vore det icke alldeles tillräckligt, om de underhölle en *gemensam* försvarshär gentemot möjligen närboende okristna barbarer?

4. Om det är sant, hvad som länge föregifvits, att alla de europeiska staternas regeringar*) äro upplysta, högsinnade *kristne*, är det då tillbörligt, att de, såsom nu allmänt sker, offra det mesta af sin tid, sina angelägnaste omsorger, sin bästa kraft och största delen af statskassornas rika tillgångar på rustningar till krig mot — *hvarandra*?

* * *

5. Bör vårt lilla fattiga Sverige, som redan nu i fredstid årligen offerar omkring 40,000,000 kronor för krigsväsendet, och som i alla händelser aldrig med något hopp om framgång kan inlåta sig i kamp med någon af våra mäktigare grannriken, ikläda sig ännu större offer i penningar och tidspillan för militarismen, såsom »försvarsvännerna» allmänt påyrka?

6. Då Sverige i likhet med öfriga europeiska stater, årligen bortslösar så oerhörda summor på mordredskap och militärlyx samt dessutom super upp en god del af sina tillgångar, är det då underligt, om landet blir skuldsatt, utfattigt och ur stånd att på ett tillfredsställande sätt försörja sina inbyggare?

* * *

7. Då en eller flere personer inom ett litet samhälle, en socken, råka i tvist med några personer i en närgränsande socken, är då nödvändigt att uppbåda begge socknarnes manliga befolkning till allmänt slags-

---

*) Med undantag af den turkiska.

mål för de få tvistandes skull? — Vore det icke bättre, om de tvistande parterna finge sin sak uppgjord genom opartiske skiljedomare?

Då en eller flera personer inom ett *större* samhälle, en stat, råka i tvist med några personer i en närgränsande stat, är det då nödvändigt att uppbåda begge staternas manliga befolkning till allmänt krig på lif och död för de få tvistandes skull? Vore det icke bättre om rättstvisten afgjordes genom utsedde skiljedomare?

8. Skulle genom det senare rättsskipningssättet lika mycket blod och tårar flyta, lika mycken synd öfvas, lika mycken nöd och elände framkallas som genom kriget?

Skulle genom rättsskipningen medelst laglig skiljedom länderna sköflas och folken utarmas lika mycket som genom de blodiga fejderna?

9. Då enskilda personer och mindre samhällen kunna afgöra sina rättstvister på fredlig väg utan blodsutgjutelse, hvarför kunna då icke större samhällen göra på samma sätt? — Månne det är svårare att afdöma en rättstvist mellan t. ex. två stora socknar än mellan två mindre sådana?

10. Om två personer komma i delo med hvarandra om en sak, och de söka afgöra tvisten medelst den raa styrkan, »näfrätten»; är det då säkert, att den som eger rätten på sin sida, alltid afgår med segern? Är det icke mera sannolikt, att den starkare eller strids-skickligaste får öfvertaget, oafsedt om rätten är på dennes sida eller ej?

Skulle icke den moraliska rätten blifva bättre tillgodosedd, och skulle det icke lända den svagare, ja t. o. m. båda parterna, till större fördel, om tvisten afgjordes genom opartiske skiljedomare?

Förhåller det sig icke på alldeles samma sätt

då tvister afgöras mellan hela folk, stater och nationer?

11. Om närmast förestående frågor icke kunna besvaras annorlunda än jakande, bör icke då hvarje sann fosterlandsvän, och i synnerhet den, som är medborgare i en liten, svagare stat (såsom t. ex. Sverige), af alla krafter medverka att våldsrätten, krigsväsendet, måtte varda afskaffadt och utbytt mot mellanfolklig lag och rätt (= internationella skiljedomstolar)?

12. Om det är allmänt erkändt, att kriget är ett både kostsamt, sedeförderfvande och i alla afseenden dåligt rättskipningsmedel, hvarför arbeta då så få människor på dess afskaffande? Är det okunnigheten hos folket och egennyttan hos de store, som äro orsaken, härtill?

*   *

13. Om två *familjer* bo i hvarandras närhet och deras underåriga, till förståndet ännu outvecklade medlemmar hafva svårt att kunna sämjas, böra då de båda familjernas öfverhufvuden väpna hvar sina underlydande och föra dem ut mot hvarandra till allmänt slagsmål samt derunder sjelfva underblåsa hatet och hvar å sin sida leda den blodiga fejden? Vore det icke bättre om husfäderna, begagnande sin myndighet, afväpnade de oförståndige slagskämparne och tillhölle dem att lefva i inbördes frid?

Om två närboende *folk* hafva svårt att lefva i god grannsämja med hvarandra, böra då dessa folks öfverhufvuden, regeringarne, väpna hvar sina underhafvanden och föra dem ut till allmänt slagsmål (= krig)? Vore det icke mera förenligt med deras pligt, att afväpna de stridslystne och tillhålla dem att lefva i frid och sämja?

14. Om två *familjefäder* råka i delo med hvarandra och icke i godo kunna uppgöra sitt mellanhafvande, böra de då gå hem hvar till sitt för att väpna familjemedlemmarne till blodig kamp på lif och död mot grannfamiljen? Vore det icke mindre olycksbringande om de båda oförsonlige antingen

ensamme, på tu man hand, sloges om rätten, eller ock hänsköte sin tvist till opartiske skiljedomare?

Om två *landsfäder* (regeringar) råka i delo med hvarandra och icke kunna i godo uppgöra sitt mellanhafvande, böra de då hvar i sitt land drifva på om allmän »värnepligt», flera kanoner, bättre gevär etc. etc. och sedan, när allt blir färdigt, föra ut hvar sina »undersåtar» till blodig kamp på lif och död? Vore det icke mindre olycksbringande, om de båda oförsonlige antingen ensamme, på tu man hand sloges om rätten eller ock hänsköte sin tvist till opartiske skiljedomare?

15. I fall *familjefäder* befinnas till sina seder så förvildade, att de ej i godo kunna afgöra sina mellanhafvanden, utan söka med maktspråk förmå sina underlydande att deltaga i blodiga fejder mot granngårdens inbyggare, är det då orätt om de underlydande familjemedlemmarne helt enkelt vägra att lyda?

I fall *staternas öfverhufvuden* icke ännu i slutet af nittonde seklet hunnit frigöra sig från forntidens vilda seder, utan fortfarande vilja med maktspråk förmå »undersåtarne» till blodiga fejder mot grannfolken, är det då orätt, om »undersåtarne» vägra att lyda?

16. Böra de kristna folken låta sina allmänna och viktigaste angelägenheter handhafvas af sådana styresmän, som icke veta något bättre sätt att uppehålla den mellanfolkliga grannsämjan än genom mordredskap och den mellanfolkliga rätten genom vilda folkslagsmål?

17. Då det är ett välbekant förhållande att Europas monarker, för hvarje gång de råkas, bete sig så ytterst förekommande och hedra hvarandra på alla upptänkliga sätt, såsom vore de såtaste vänner, hvaraf kommer det sig, att de, så snart de vändt hvarandra ryggen, hvar i sitt land med all makt drifva på om ökad värnepligt och ökade militära rustningar?

18. Om deras vänskapsbetygelser äro oskrymtade — det vore majestätsbrott att tro motsatsen —

hvertill behöfva de då den stora krigsmakt, på hvars utveckling och förstörande de så oförtrutet och ihärdigt hvar och en i sin stad arbeta?

19. Då Gud i femte budet säger: »*Du skall icke dräpa!*» och Kristus lika tydligt bjuder oss att älska alla människor, äfven våra fiender, men denna världens herrar befalla oss ut till vapenöfning och krig — hvilkendera bör en kristen i sådant fall lyda: Gud eller krigsherrarne!

20. Bör icke hvarje sann kristen och menniskovän ansluta sig till fredsföreningarne för att gemensamt med dem bekämpa kriget och militarismen?

21. Är krigets valplats, der kristne bröder lem-lästa och mörda hvarandra, ett »ärans fält», såsom våra »fosterländske» skalder alltid benämna det?

22. Är det antagligt att de, som dö på slag-fälten, under det de som bäst äro i farten med att mörda människor, få en salig hädanfärd?

23. Hvilka äro de, som i Europas länder ställa till krigen och i fredstid drifva folken till ständigt ökade krigsrustningar? Är det den arbetande underklassen eller den maktgärande öfverklassen?

24. Vore det orätt, om Europas kristna menigheter vägrade att gå ut på lägerplatserna för att lära sig konsten att nedslakta hvarandra?

25. Hvad namn bör gifvas åt de undervisningsanstalter, der unge män öfvas i konsten att — dräpa sina medmänniskor? Är mördareskolor den rätta benämningen?

26. Kan en sant kristlig anda någonsin införas bland dylika skolors lärare och lärjungar?

27. Kan en sant kristlig anda någonsin blifva rådande inom ett land, så länge alla dess inbyggare —

sak samma till hvilket religiöst samfund de höra — endräktigt hjälpas åt att underhålla mördareskolor; och der hvarje manlig individ är obligatoriskt skyldig att genomgå en kurs i en dylik läroanstalt?

28. Om en sant kristlig ande blefve rådande inom ett af vårt lands eller andra länders religiösa samfund, huru komme detta samfund derefter att förhålla sig till kriget och dess förberedelser, vapenöfningarne?

29. Hvarför kallas i vår tid alla krigsväsendets främjare och upprätthållare »försvarsvänner» och alla deras krigsförberedelser endast »förstärkt försvar»? Äro dessa benämningar uppfunna för att med dem kunna bedraga de enfaldiga, som afsky kriget, men ännu tro på nödvändigheten af försvar mot grannfolk, som också rusta endast för — försvar?

30. Hvilken garanti eger ett folk för att dess krigsmakt kommer att användas endast till landets försvar, så länge en enda person, konungen, har grundlagsenlig makt, att efter eget godtfinnande börja krig och ingå anfallsförbund med främmande makter, såsom förhållandet är i Sverge och de flesta andra europeiska stater?

---

 *

*

REGISTER:

N:r		Sid.	
	1. Frid på jorden	3.	
”	2. Höjen fanan	6.	
”	3. Strid för sanningen	7.	
”	4. Framåt	8.	
”	5. Det dagas	9.	
”	6. Olika fosterland	10.	
”	7. Ned med vapnen	12.	
”	8. Svarta skuggor	13.	
”	9. Ur-patrioterna	14.	
”	10. Till det kristna Europa	16.	
”	11. Lita ej på vapnen	17.	
”	12. Morgongryningen	18.	
”	13. Fästsång	19.	
”	14. Upp du fredens vän	20.	
”	14. Framtiden	21.	
”	16. I kristne stater	22.	
”	17. Bön	24.	
”	18. Samlingssång	25.	
”	19. Seger	26.	
”	20. Ljufliga fred	56.	
”	21. Fredsmarseillaisen	27.	
”	22. Vak upp	29.	
”	23. Vid en fredsväns graf	29.	

N:r 24	Fredssång	Sid. 30.
„ 25.	Framtidsblickar	„ 32.
„ 26.	Till en tvekande	„ 32.
„ 27.	Julsång	„ 33.
„ 28.	Krigssång för fredsvänner	„ 35.
„ 29.	Bär högt, bär högt din fana	„ 36.
<hr/>		
Obesvarade frågor		„ 38.

Uti **Albert Fagerbergs Bokhandel, Tegnér-
gatan 4, Stockholm**, samt hos **Carl Sundblad, So-
runda**, erhållas följande skrifter:

Vilddjuret, Den falske profeten och Skökan.

Betraktade i nittonde århundradets ljus
af **Amicus Veritatis**.

Andra tillökade och omarbetade upplagan.

Pris: 80 öre.

»Denna skrift hör helt visst till de märkligaste försöken i våra dagar att tillämpa bibelns profetiska utsagor på nutidens sociala företeelser» — —

»En märkvärdig och tankediger bok, hvilken författare här visar sig såsom en ifrig och hängifven förkämpe för en i ordets bästa mening demokratisk kristendom, såsom en svensk Lamennais.»

F. W.

»En i sanning originell, skarp, djuptänt och fyndig skrift, men framför allt anslående för dess själfständiga tolkning. Vi önska att denna bok må läsas af mängen.»

Stockholms Läns Tidning.

När börjar det tusenåriga fredsriket?

af **Amicus Veritatis**.

Pris: 25 öre.

»I kraftigt gripande ordalag uppmanar författaren de troende att ansluta sig till fredsrörelsen och ej tveka att för-
ena sig äfven med dem, som ej hafva samma religiösa öfver-
tygelse som de sjelfva, ja äfven med icke (bibel)troende.»

Det är den lilla af »Fredsvännen varmt rekommenderade bok, som af resepredikanten C. F. Nyström från Vaxholm blifvit vid offentligt missionsmöte i Immanuelskyrkan i Stock-
holm den 22 Juli 1888 stämplad såsom kättersk och farlig att
läsa.

Hvarför bilda vi fredsföreningar?

af **Carl Sundblad**.

Pris: 10 öre.

Särdeles lämplig som agitationsskrift till utdelning bland allmänheten.

Fredskatekes

af *Carl Sundblad*.

Pris: häftad 25 öre, kart. 40 öre.

»Denna fredskatekes är en bland de bästa skrifter, som finnas på vårt språk angående fredsidén och dermed sammanhängande spörsmål. Den visar tydligt och klart denna idéns förnuftiga och sedliga grund och antyder de medel, genom hvilka denna vårt århundrades kanske största tanke kan förverkligas. Den bemöter de vanligaste invändningarne och gifver tydliga och klara skäl för sig. — — — — —

Som agitationsskrift är denna synnerligt väl hopkomna bok att på det varmaste rekommendera.» *Fredsvännen.*

Kristliga Brodermord.

Fredsföredrag af *Carl Sundblad*.

Pris: 25 öre.

»I denna nu utgifna skrift fullföljer författaren sin uppgift att visa den absoluta oförenligheten mellan Kristi religion och det slags kristendom, som ännu är rådande i de europeiska staterna. — — — — —

Han (hr Sundblad) hör icke till dem, som klandra och häckla blott för att gifva luft åt ett dåligt lynne. En varmt religiös känsla röjer sig här och hvar i hans lilla skrift; vördnad för Gud och kärlek till medmänniskor uppenbara sig allestädes i hans tankar och uttryck.

Vi vilja för den skull icke blott uppmana våra vänner att sjelfva läsa den lilla skriften, utan att äfven så mycket som möjligt hjälpa till att sprida henne vida omkring. Hon kan endast gagna.» *Fredsvännen.*

Vid rekvisition af mindre antal exemplar af ofvan nämnda skrifter kunna fri- eller sparmärken sändas som liqvid.

Vid partirekvisition hos *Carl Sundblad, Sorunda*, lemnas 25 proc. rabatt.

Uppsala universitetsbibliotek

16000003120294

Hos **Carl Sundblad, Sorunda,**

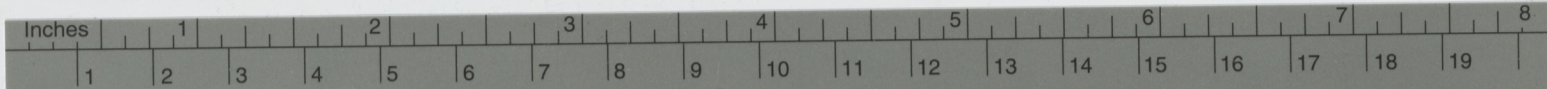
kunna följande böcker erhållas:

Vilddjuret och Skökan (ny upplaga)	80 öre,
Kristliga brodermörd	25 „
Fredskatekesen	40 „
När börjas det tusenåriga riket? . .	25 „
Hvarför bilda vi fredsföreningar? . .	10 „
Irene, en samling fredssånger af <i>J. M.</i> <i>Omberg</i>	1: 25,
Hvad jag hörde och såg i Mormo- nernas Sion	50 öre,
Kain, hjälten för dagen	25 „
Guds röst (mot krigsväsendet)	25 „
Den hvita kronan	40 „

Ofvanstående mycket intressanta böcker äro skrifna i en särdeles lättläst stil och frisinnadt kristlig anda. hvarför de med intresse läsas af hvarje sann folkvän.

 Spar- och frimärken mottagas såsom
likvid.

Swedish & ( ) children. Harold.

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
